

Arrest

nr. 221 322 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 december 2015, verklaart er zich op 10 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 22 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent een soenitische moslim. U verklaart 14.5 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Asabini in het district Charasyab van de provincie Kabul. Toen u 11 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Kompani in het district Paghman van de provincie Kabul. U ging 4 jaar naar school. U verliet Afghanistan samen met uw ouders M. en W. en uw drie broers maar werd van hen gescheiden op de grens tussen Iran en Turkije. U kreeg problemen omwille van het werk van uw vader. Uw vader werkte als chauffeur van het hoofd van de rechtbank van Kabul, M.O.K.. M.A.H., een verwante van uw vader en lid van de taliban, vroeg uw vader om medewerking. Hij vroeg uw vader om een bom te plaatsen in de rechtbank aangezien uw vader makkelijk toegang had tot de rechtbank. Uw vader ging niet in op zijn vraag. Hij vertelde de taliban dat hij dit niet wou doen maar de taliban bleven de vraag herhalen. Jullie besloten te verhuizen naar Kompani in het district Paghman. In Kompani bleven ze uw vader echter vragen een bom te plaatsen in de rechtbank. Mocht uw vader dit niet doen zouden ze hem en zijn familie vermoorden. Uw vader bleef echter weigeren. Daarnaast hadden jullie daar ook problemen met criminele bendes in het district Paghman. Ze vroegen aan uw vader om aan zijn baas te vragen hun medecriminelen die vastzaten vrij te laten. Uw vader zei dat hij dit ging proberen maar meende dit niet. Later begrepen die criminelen dat uw vader hen had bedrogen. Hierop hebben ze u aangevallen toen u van school kwam. U werd verwond aan uw hoofd en diende naar het ziekenhuis te gaan. Hierop besloot uw vader dat jullie het land zouden verlaten. Op de grens Iran-Turkije raakte u echter gescheiden van uw ouders en nadien reisde u alleen verder naar België. U reisde onder meer via Bulgarije, de Balkan, Oostenrijk en Duitsland. U kwam op 9 december 2015 aan in België en vroeg de volgende dag asiel aan. U had na aankomst geen contact meer met uw familie.

In september 2017, na uw eerste gehoor op het CGVS, kwam u dan via Facebook te weten dat uw ouders teruggekeerd waren naar Afghanistan. U vernam ook dat uw vader is vermoord en dat uw moeder ergens in Kabul woont. Uw moeder is ondertussen ook bevallen van een tweeling.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban o.l.v. M.A.H. of door de criminele bendes van Paghman.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee documenten voor van uw vaders werk, twee medische attesten dd. 21/06/2017 en 10/02/2017 en een attest van psychologische opvolging dd. 21/06/2017. Op 22 september 2017 bezorgt u aan het CGVS nog enkele foto's van uw overleden vader. U legt tijdens het gehoor op het CGVS van 25 oktober 2017 nog een begeleidende brief van uw sociaal assistent dd. 23/10/2017, enkele facebookfoto's en een psychologisch attest dd. 24/10/2017 neer. Op 6 november 2017 legt u enkele foto's van facebookberichten waarin de dood van uw vader wordt meegedeeld neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. Vooreerst kan worden opgemerkt dat er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding. Zo is het merkwaardig dat u het incident dat u zelf heeft meegemaakt alvorens uw vertrek uit Afghanistan niet eens vermeld heeft bij aankomst in België bij het bureau MINTEH, noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vertelde toen slechts over problemen met de taliban (zie fiche MINTEH) en problemen die uw vader kende met de taliban en criminele bendes omdat hij weigerde op hun eisen in te gaan (zie vragenlijst, vraag 5). Dat u over het incident dat uzelf overkwam en waarbij u aangevallen werd en gewond raakte niks vertelde toen u daar de kans toe kreeg is merkwaardig, zeker gezien het feit dat u op het CGVS verklaart dat dit incident de onmiddellijke aanleiding was voor het vertrek van u en uw familie uit Afghanistan (gehoorverslag 22/6/2017, p. 14). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd stelt u dat u dit incident wel degelijk vermeld heeft en dat de tolk het verkeerd begrepen moet hebben (gehoorverslag 22/6/2017, p. 19). Dit kan echter niet overtuigen aangezien dit niet vermeld werd in de verslagen van twee gehoren die plaatsvonden op twee verschillende momenten. De geloofwaardigheid hiervan komt dan ook in het gedrang. Bovendien is het opvallend dat de enige bedreigingen die uw vader kreeg bestonden uit vragen van M.A.H. en enkele criminelen, terwijl hij toch de persoon was wiens medewerking werd gevraagd. Er werden nooit andere acties ondernomen om uw vader te overtuigen met hen samen te werken, tot hij vermoord zou zijn na uw vertrek. Het is dan ook opvallend dat de criminelen dan meteen zouden overgaan op een aanval op u in plaats van uw vader. Dat u deze aanval dan ook nog onvermeld laat is in het licht hiervan nog merkwaardiger. Verder kan u ook weinig informatie geven over deze aanval op u: hoewel u nog kan vertellen dat het om rond 1u30 in de namiddag gebeurde weet u niet door welke bende u werd aangevallen (gehoorverslag

22/6/2017, p. 17). Het zouden criminelen van Paghman geweest zijn, meer kan u over hen niet vertellen. U viel flauw en werd naar het ziekenhuis gebracht maar kan de naam van het ziekenhuis niet zeggen waar u naartoe werd gebracht, nochtans bevond dit zich voor uw huis (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Uw vader zou ook niemand hebben ingelicht over dit incident, en pas nadat u werd gevraagd of hij dan zijn baas die van de bedreigingen wist niet inlichtte bevestigde u dat hij dat wel gedaan had (CGVS p. 22/06/2017 p. 18). Gezien uw vader zijn werk als chauffeur van een rechter van de rechtbank van Kabul is het vreemd dat hij de politie niet heeft ingelicht over dit incident zodanig dat er een onderzoek kon plaatsvinden naar de daders (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Na dit incident bleven jullie trouwens nog 2 à 3 weken thuis wonen alvorens te vertrekken, wat toch eerder lang is bij dergelijke ernstige feiten (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Er deden zich geen incidenten meer voor, wat eveneens merkwaardig is gezien de voorgeschiedenis van herhaaldelijke vragen tot medewerking en bedreigingen. Dit alles komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Daarnaast is het merkwaardig dat uw vader geen veiligheidsmaatregelen genomen heeft toen hij bedreigingen ontving van M.A.H. (gehoorverslag 22/6/2017, p. 19). Men kan aannemen dat hij gezien zijn werk en de situatie in de regio weet welke de gevolgen kunnen zijn van het negeren van bedreigingen van de taliban, toch gaat hij nog enige tijd gewoon door met werken zonder meer. Wanneer de bedreigingen zich blijven herhalen verhuizen jullie. De bedreigingen gaan door maar er volgen geen verdere veiligheidsmaatregelen. Dat uw vader, die geconfronteerd werd met een uitdrukkelijke vraag tot medewerking door de taliban maar hier geen gevolg aan gaf, geen enkele veiligheidsmaatregel nam komt niet geloofwaardig over. Bovendien hebben de taliban nooit enige actie ondernomen tegen uw vader, het bleef bij herhaaldelijk vragen om medewerking en dit gedurende meerdere jaren, wat ook al ongeloofwaardig overkomt (gehoorverslag 22/6/2017, p. 15, 16). Men kan verwachten dat mochten de taliban daadwerkelijk de medewerking wensten van uw vader ze daadkrachtiger te werk gegaan zouden zijn.

Verder kan u geen informatie geven over de criminele bendes uit Paghman met wie uw vader ook problemen kende. U houdt het bij criminele bendes uit Paghman zonder andere specifieke naam of andere informatie (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op DVZ niet wist waarom de criminelen juist uw vader aanspraken om gevangenen vrij te krijgen. U dacht dat dit mogelijk kwam omdat hij werkte voor een rechter. Op het CGVS stelt u dan weer duidelijk dat de criminelen aan uw vader vroegen aan zijn baas te vragen enkele gevangenen, hun kompanen, vrij te laten (gehoorverslag 22/6/2017, p. 14, 17). Hieruit blijkt dat u de reden van de vraag tot medewerking door die criminelen wel degelijk kent. Het is dan ook vreemd dat u in het eerste gehoor op DVZ niet hetzelfde verklaarde. Overigens ziet het CGVS niet in hoe uw vader, die slechts chauffeur was, een rechter zou kunnen overtuigen om bepaalde criminelen vrij te laten. Uw vader had over arrestaties of detenties van criminelen geen enkele zeggenschap. Van deze criminelen kan u niemand bij naam noemen, maar ook over de taliban die uw vader bedreigden kan u geen verdere uitleg verschaffen. U kent M.A.H. als talib uit de regio omdat hij een verwant is van uw vader, maar andere namen van commandanten of taliban kan u niet geven (gehoorverslag 22/6/2017, p. 15). Dit alles ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze problemen.

Wat uw vaders overlijden betreft kan het volgende worden gezegd. U toonde niet aan dat uw vader omwille van zijn tewerkstelling als chauffeur werd gedood door de taliban of de criminelen van Paghman. Uw vader was reeds twee jaar gestopt met werken als chauffeur voor de rechtbank (gehoorverslag 25/10/2017, p. 8) en leefde een teruggetrokken leven in Kabul (gehoorverslag 25/10/2017, p. 7, 8). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat hij omwille van zijn tewerkstelling gedood zou zijn. Dit berust overigens louter op een vermoeden. U kan immers zelf ook niet zeggen wat er is gebeurd want u weet het niet (gehoorverslag 25/10/2017, p. 7). Uw moeder, met wie u uiteindelijk weer contact kreeg, zou u enkel verteld hebben dat uw vader werd vermoord, zonder meer. Het is merkwaardig dat u niet meer details kan geven over de dood van uw vader, wat te maken zou hebben met jullie eerdere problemen waardoor jullie allemaal samen het land ontvluchtten. U legde wel foto's neer van een overleden man die uw vader zou zijn. Uit de Facebookberichten die u hierover neerlegt valt niet af te leiden dat de persoon op de foto, van wie u zegt dat hij uw vader is, vermoord werd en zo ja, door wie. Deze foto's volstaan dan ook niet als bewijs van de moord op uw vader. U kan ook niet zeggen of er in de voorbije twee jaar na uw vertrek nog andere incidenten of problemen zijn voorgevallen met uw familie die door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan zouden zijn teruggestuurd (gehoorverslag 25/10/2017, p. 7). U heeft het niet gevraagd, wat toch opmerkelijk is gezien u intussen al regelmatig contact heeft gehad met uw moeder (CGVS 25/10/2017 p. 8). Ook van een minderjarige mag men verwachten dat hij meer interesse zou tonen in de eventuele verdere problemen die er geweest zijn voor uw familie, aangezien u omwille van die problemen bent moeten vluchten. Verder is het ook merkwaardig dat uw moeder niet wil vertellen waar ze verblijft in Kabul omdat ze vreest in gevaar te zijn (gehoorverslag 25/10/2017, p. 8, 9). Dit alles komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede.

Voor zover u bij een eventuele terugkeer problemen zou ondervinden omdat uw vader als chauffeur voor een rechter heeft gewerkt dient gezegd dat u voorheen nooit enig probleem ondervonden heeft. Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw vaders job als chauffeur van een rechter dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw vaders profiel als chauffeur is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van M.A.H. en de criminele bendes die van uw vader medewerking eisten niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De documenten die u neerlegt over uw vader zijn werk tonen aan dat hij mogelijk heeft gewerkt als chauffeur maar tonen niet aan dat hij of u hierdoor problemen zouden hebben ondervonden. Overigens is het opmerkelijk dat u de documenten van uw vaders werk bijhield onderweg naar Europa maar niet uw eigen taskara die zich bij uw vader zou hebben bevonden. Het is niet duidelijk waarom uw vader niet alle documenten zelf bijhield dan. U legde een medisch attest voor dd. 21/06/2017 als bewijs van opgelopen verwondingen. Echter kan een medisch attest geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Het vormt dus geen sluitend bewijs van de door u aangehaalde feiten. Het tweede medisch attest dd. 21/06/2017 van uw psycholoog geeft louter een overzicht van de dagen waarop u deelnam aan een therapeutische sessie. Het derde attest dd. 10/02/2017 betreft een schrijven tussen twee artsen inzake uw medische klachten en concentratie- en geheugenproblemen. Hoewel men hierin kan lezen dat u regelmatig last heeft van concentratieproblemen toont dit document niet aan dat u niet in staat zou zijn geïnterviewd te worden door het CGVS in het kader van uw asielprocedure, of dat deze concentratie- en geheugenproblemen dermate een invloed zouden hebben op uw afgelegde verklaringen. Het medisch attest dd. 24/10/2017 stelt slechts dat u tweemaal deelnam aan een groepssessie voor Afghaanse minderjarigen en dat persoonlijke psychologische opvolging werd voorgesteld maar nog geen aanvang heeft genomen. Het toont niet aan dat u niet in staat bent deel te nemen aan een gehoor op het CGVS. Tot slot is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hooforde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 maart 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een brief van zijn gedragstherapeut d.d. 19 februari 2019 en een brief van zijn begeleider bij het CLB d.d. 28 februari 2019 neer (rechtsplegingdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban en door criminele bendes omwille van het werk van zijn vader als chauffeur voor een rechter. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de aanval op zijn persoon, hetgeen de directe aanleiding voor de vlucht van hem en zijn familie uit Afghanistan zou hebben uitgemaakt, niet heeft vermeld op het bureau MINTEH en evenmin op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) hij slechts weinig informatie kan geven over de aanval op zijn persoon, temeer daar (a) hij niet weet in welk ziekenhuis hij werd verzorgd hoewel dit ziekenhuis voor zijn huis zou staan, (b) zijn vader de politie niet inlichtte terwijl hij wel chauffeur was voor een rechter, en (c) zij nog gedurende twee à drie weken na de aanval thuis bleven wonen alvorens te vertrekken en er zich in de tussentijd geen incidenten meer voordeden; (iii) zijn vader, behalve een eenmalige verhuis die de bedreigingen niet deed ophouden, geen veiligheidsmaatregelen nam, temeer daar de taliban nooit actie ondernam tegen zijn vader; (iv) hij geen informatie kan geven over de criminele bendes uit Paghman en de talibanleden die hen zouden bedreigen, temeer daar niet kan worden ingezien op welke wijze zijn vader als chauffeur van een rechter ervoor zou kunnen zorgen dat bepaalde criminelen zouden worden vrijgelaten; (v) hij niet aantoont dat het overlijden van zijn vader enige *nexus* vertoont met de aangehaalde problemen met de taliban en/of de criminele bendes, die bovendien reeds ongeloofwaardig werden bevonden, hetgeen des te meer klemmt daar hij geen informatie kan verschaffen over de omstandigheden van de dood van zijn vader terwijl hij toch regelmatig contact heeft met zijn moeder, die bovendien niet zou willen vertellen waar in Kabul zij precies verblijft; (vi) de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor een rechter op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker aan te tonen gelet op het lage profiel van zijn vader als chauffeur; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker in een “*Voorafgaande opmerking*” als volgt:

“Het gehoor vond plaats in het Farsi en niet in het Dari, wat voor verzoeker een probleem vormde. Hij heeft dit ook zo aangegeven op het CGVS. Men heeft toch het gehoor laten plaatsvinden. Verzoeker is van oordeel dat hij de tolk niet 100% begreep en omgekeerd.”

De Raad stelt vast dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een eerste maal op 22 juni 2017 en een tweede maal op 25 oktober 2017. Beide gehoorverslagen vermelden dat de gehoren telkens plaatsvonden met bijstand van een tolk Dari. Zowel bij aanvang als op het einde van het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij de tolk goed begreep waarbij hij op het einde van dit gehoor toevoegde dat hij heeft gevraagd om te herhalen indien hij iets niet had begrepen (gehoorverslag CGVS 22 juni 2017 (hierna: gehoor I), p. 3 en 22). Tijdens zijn tweede gehoor had verzoeker aanvankelijk een probleem met de aanwezige tolk, doch na een pauze waarbij hij met zijn voogd en advocaat kon spreken, werd afgesproken met deze tolk verder te gaan en dat verzoeker opnieuw zou vragen om te herhalen indien hij iets niet zou begrijpen (gehoorverslag CGVS 25 oktober 2017 (hierna: gehoor II), p. 2-3). Vervolgens verklaarde verzoeker zowel bij aanvang als op het einde van het tweede gehoor dat hij de tolk goed begrepen had (gehoor II, p. 4 en 11). Er dient dan ook vastgesteld dat verzoeker tijdens beide gehoren de bijstand kreeg van een tolk Dari en niet van een tolk Farsi, alsook dat hij deze tolk gedurende beide gehoren goed begrepen heeft. De voorafgaande opmerking in het verzoekschrift is bijgevolg niet ernstig.

2.3.2.4. Verder in zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij slechts elf à twaalf jaar oud was toen zijn familie problemen kende in Afghanistan en dat hij maar vier jaar naar school ging terwijl het niveau van de Afghaanse scholen erg laag ligt.

Verzoekers jeugdige leeftijd doet geen afbreuk aan het feit dat hij ten tijde van de voorgehouden problemen wel degelijk reeds tot de jaren des ondersheids is gekomen, hij heden meent omwille van deze problemen internationale bescherming te behoeven zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich er terdege over tracht te informeren, ook al is hij minderjarig, en hij ten tijde van de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds bijna twee jaar in België verbleef en intussen ook regelmatig contact had met zijn moeder, hetgeen hem wel degelijk de kans gaf om zich over zijn voorgehouden problemen grondig te informeren in het kader van zijn hangende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont niet aan dat zijn beperkte scholing zijn cognitieve vermogens zou aantasten en/of het hem onmogelijk zou maken om zich over de door hem voorgehouden problemen te informeren. Noch in één van de voorgelegde medische en psychologische attesten, noch in het schrijven van zijn begeleider bij het CLB (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 12) wordt hiervan melding gemaakt.

Verzoekers jeugdige leeftijd en zijn beweerde beperkte scholingsgraad kunnen dan ook niet volstaan om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

2.3.2.5. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de aanval op zijn persoon, die de directe aanleiding voor de vlucht van hem en zijn familie uit Afghanistan was, niet heeft vermeld op het bureau MINTEH en evenmin op de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Vooreerst kan worden opgemerkt dat er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding. Zo is het merkwaardig dat u het incident dat u zelf heeft meegemaakt alvorens uw vertrek uit Afghanistan niet eens vermeld heeft bij aankomst in België bij het bureau MINTEH, noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vertelde toen slechts over problemen met de taliban (zie fiche MINTEH) en problemen die uw vader kende met de taliban en criminele bendes omdat hij weigerde op hun eisen in te gaan (zie vragenlijst, vraag 5). Dat u over het incident dat uzelf overkwam en waarbij u aangevallen werd en gewond raakte niks vertelde toen u daar de kans toe kreeg is merkwaardig, zeker gezien het feit dat u op het CGVS verklaart dat dit incident de onmiddellijke aanleiding was voor het vertrek van u en uw familie uit Afghanistan (gehoorverslag 22/6/2017, p. 14). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd stelt u dat u dit incident wel degelijk vermeld heeft en dat de tolk het verkeerd begrepen moet hebben (gehoorverslag 22/6/2017, p. 19). Dit kan echter niet overtuigen aangezien dit niet vermeld werd in de verslagen van twee gehoren die plaatsvonden op twee verschillende momenten. De geloofwaardigheid hiervan komt dan ook in het gedrang. Bovendien is het opvallend dat de enige bedreigingen die uw vader kreeg bestonden uit vragen van M.A.H. en enkele criminelen, terwijl hij toch de persoon was wiens medewerking werd gevraagd.

Er werden nooit andere acties ondernomen om uw vader te overtuigen met hen samen te werken, tot hij vermoord zou zijn na uw vertrek. Het is dan ook opvallend dat de criminelen dan meteen zouden overgaan op een aanval op u in plaats van uw vader. Dat u deze aanval dan ook nog onvermeld laat is in het licht hiervan nog merkwaardiger."

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat hij op het bureau MINTEH en op de Dienst Vreemdelingenzaken ook de aanval op zijn persoon heeft gemeld, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaring daaromtrent, hetgeen op zich niet volstaat teneinde een ander licht te werpen op de motivering aangaande die verklaring in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal wijst er immers terecht op dat het niet aannemelijk is dat de aanval op verzoekers persoon tweemaal en op twee verschillende tijdstippen niet zou zijn opgenomen en/of vertaald hoewel verzoeker er wel melding van zou hebben gemaakt. Bovendien werden verzoekers verklaringen hem op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen in het Dari en maakte hij dienaangaande geen enkele opmerking (administratief dossier, stuk 19).

Verder kan verzoekers jeugdige leeftijd evenmin verschonen waarom verzoeker de aanval op zijn persoon niet vermeldde op het bureau MINTEH en op de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien deze aanval, volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de directe aanleiding was voor de vlucht van hem en zijn familie uit Afghanistan, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker deze aanval op het bureau MINTEH en op de Dienst Vreemdelingenzaken zou vermelden, *quod non*.

Tevens is het wel degelijk ongeloofwaardig dat de personen die verzoekers vader zouden bedreigen, enkel diens zoon (verzoeker) zouden aanvallen terwijl zij verzoekers vader zelf enkel bleven bestoken met vragen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers vader gedurende jaren enkel mondeling zou zijn bedreigd en dat de enige effectieve actie die de belagers van verzoekers vader ondernamen voorafgaand aan de vlucht van verzoeker en zijn familie uit Afghanistan bestond in een aanval op diens zoon, bovendien zonder dat nadien nog tot actie werd overgegaan. Indien de bedreigingen dermate ernstig zouden zijn dat verzoeker en zijn familie er hun land van herkomst door ontvluchten teneinde in het buitenland internationale bescherming te vragen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze bedreigingen zich niet gedurende jaren beperkten tot enkel mondeling aandringen en een eenmalige aanval op de persoon van verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog de volgende kanttekening plaatst:

"S. was op het ogenblik van de feiten slechts een jong kind van 11-12 jaar. Het is niet uit te sluiten dat de taliban en de criminele bendes hem ook anders benaderden, maar dat S. hiervan niet op de hoogte werd gebracht.", dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekers jeugdige leeftijd op zich geen afdoende verschoning vormt voor zijn gebrekkige kennis van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, die naar zijn mening een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde uitmaken. Indien er nog andere bedreigingen van de taliban en/of de criminele bendes zouden zijn uitgegaan, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent informeert en dat hij er gedetailleerde en doorleefde informatie over kan verschaffen. Het *post factum* aanvoeren van mogelijke andere bedreigingen in onderhavig verzoekschrift is dan ook niet meer dan het opwerpen van blote beweringen en hypothesen en kan dan ook geenszins een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

2.3.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker slechts weinig informatie kan geven over de aanval op zijn persoon, temeer daar (a) hij niet weet in welk ziekenhuis hij werd verzorgd hoewel dit ziekenhuis voor zijn huis zou staan, (b) zijn vader de politie niet inlichtte terwijl hij wel chauffeur was voor een rechter, en (c) zij nog gedurende twee à drie weken na de aanval thuis bleven wonen alvorens te vertrekken en er zich in de tussentijd geen incidenten meer voordeden:

"Verder kan u ook weinig informatie geven over deze aanval op u: hoewel u nog kan vertellen dat het om rond 1u30 in de namiddag gebeurde weet u niet door welke bende u werd aangevallen (gehoorverslag 22/6/2017, p. 17). Het zouden criminelen van Paghman geweest zijn, meer kan u over hen niet vertellen. U viel flauw en werd naar het ziekenhuis gebracht maar kan de naam van het ziekenhuis niet zeggen waar u naartoe werd gebracht, nochtans bevond dit zich voor uw huis (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Uw vader zou ook niemand hebben ingelicht over dit incident, en pas nadat u werd gevraagd of hij dan zijn baas die van de bedreigingen wist niet inlichtte bevestigde u dat hij dat wel gedaan had (CGVS p. 22/06/2017 p. 18). Gezien uw vader zijn werk als chauffeur van een rechter van de rechtbank van Kabul is het vreemd dat hij de politie niet heeft ingelicht over dit incident zodanig dat er een onderzoek kon plaatsvinden naar de daders (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Na dit incident bleven jullie trouwens nog 2 à 3 weken thuis wonen alvorens te vertrekken, wat toch eerder lang is bij dergelijke ernstige feiten (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18).

Er deden zich geen incidenten meer voor, wat eveneens merkwaardig is gezien de voorgeschiedenis van herhaaldelijke vragen tot medewerking en bedreigingen. Dit alles komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker stelt dat het normaal is dat een kind de juiste naam van een ziekenhuis niet kent, dient erop gewezen dat dit ziekenhuis volgens verzoekers verklaringen voor zijn eigen huis gelegen is, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij de naam ervan kent. Dat verzoekers ouders "terstond" na het incident besloten het land te verlaten, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker verklaarde dat zij nog gedurende twee à drie weken probleemloos thuis woonden alvorens te vertrekken, hetgeen meer dan voldoende tijd is om de politie van het incident op de hoogte te brengen. Dat de politie in Afghanistan "onmachtig staat tegenover de taliban en tegenover criminele bendes", valt bovendien bezwaarlijk te rijmen met de beweerde vraag van deze criminele bendes om hun kompanen vrij te laten. Aangezien verzoekers vader als chauffeur voor een rechter werkzaam was, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij wel degelijk enig vertrouwen zou stellen in de Afghaanse politie, temeer daar in een streek als de provincie Kabul de taliban de controle niet in handen heeft (zie *infra* en rechtsplegingsdossier, stuk 10). Dat er gedurende de twee à drie weken na de aanval op verzoeker geen incidenten meer plaatsvonden hoewel verzoeker en zijn gezin gewoon thuis bleven wonen en zijn vader geen bijkomende veiligheidsmaatregelen nam (zie *infra*), is wel degelijk een bijkomende indicatie voor de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker aangevoerde vluchtrelaas.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers vader, behalve een eenmalige verhuis die de bedreigingen niet deed stoppen, geen veiligheidsmaatregelen nam, temeer daar de taliban nooit actie ondernam tegen zijn vader:

"Daarnaast is het merkwaardig dat uw vader geen veiligheidsmaatregelen genomen heeft toen hij bedreigingen ontving van M.A.H. (gehoorverslag 22/6/2017, p. 19). Men kan aannemen dat hij gezien zijn werk en de situatie in de regio weet welke de gevolgen kunnen zijn van het negeren van bedreigingen van de taliban, toch gaat hij nog enige tijd gewoon door met werken zonder meer. Wanneer de bedreigingen zich blijven herhalen verhuizen jullie. De bedreigingen gaan door maar er volgen geen verdere veiligheidsmaatregelen. Dat uw vader, die geconfronteerd werd met een uitdrukkelijke vraag tot medewerking door de taliban maar hier geen gevolg aan gaf, geen enkele veiligheidsmaatregel nam komt niet geloofwaardig over. Bovendien hebben de taliban nooit enige actie ondernomen tegen uw vader, het bleef bij herhaaldelijk vragen om medewerking en dit gedurende meerdere jaren, wat ook al ongeloofwaardig overkomt (gehoorverslag 22/6/2017, p. 15, 16). Men kan verwachten dat mochten de taliban daadwerkelijk de medewerking wensten van uw vader ze daadkrachtiger te werk gegaan zouden zijn."

Waar verzoeker zich dienaangaande in zijn verzoekschrift afvraagt welke veiligheidsmaatregelen de commissaris-generaal voor ogen heeft als bescherming tegen de taliban, dient erop gewezen dat het niet aan de asielinstanties toekomt om te speculeren over verzoekers vluchtrelaas. Doch in de door verzoeker geschetste context van herhaalde vragen en bedreigingen en gelet op de veiligheidssituatie in Afghanistan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers vader maatregelen neemt om zichzelf en zijn gezin te beschermen tegen mogelijke bedreigingen vanwege de taliban en/of de criminele bendes. Waar verzoeker stelt dat hem als kind mogelijkerwijze niet alles werd verteld, dient er nogmaals op gewezen dat verzoekers jeugdige leeftijd geen afdoende verschoning vormt voor zijn gebrekkige kennis over de omstandigheden van de beweerde vervolgingsfeiten die hem heden internationale bescherming doen vragen. Aangezien verzoeker stelt regelmatig contact te hebben met zijn moeder, kan hij zich wel degelijk informeren over eventuele veiligheidsmaatregelen die zijn vader zou hebben genomen.

2.3.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen informatie kan geven over de criminele bendes uit Paghman en de talibanleden die hen zouden bedreigen, temeer daar niet kan worden ingezien op welke wijze zijn vader als chauffeur van een rechter ervoor zou kunnen zorgen dat bepaalde criminelen zouden worden vrijgelaten:

"Verder kan u geen informatie geven over de criminele bendes uit Paghman met wie uw vader ook problemen kende. U houdt het bij criminele bendes uit Paghman zonder andere specifieke naam of andere informatie (gehoorverslag 22/6/2017, p. 18). Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op DVZ niet wist waarom de criminelen juist uw vader aanspraken om gevangenen vrij te krijgen. U dacht dat dit mogelijk kwam omdat hij werkte voor een rechter. Op het CGVS stelt u dan weer duidelijk dat de criminelen aan uw vader vroegen aan zijn baas te vragen enkele gevangenen, hun kompanen, vrij te laten (gehoorverslag 22/6/2017, p. 14, 17).

Hieruit blijkt dat u de reden van de vraag tot medewerking door die criminelen wel degelijk kent. Het is dan ook vreemd dat u in het eerste gehoor op DVZ niet hetzelfde verklaarde. Overigens ziet het CGVS niet in hoe uw vader, die slechts chauffeur was, een rechter zou kunnen overtuigen om bepaalde criminelen vrij te laten. Uw vader had over arrestaties of detenties van criminelen geen enkele zeggenschap. Van deze criminelen kan u niemand bij naam noemen, maar ook over de taliban die uw vader bedreigden kan u geen verdere uitleg verschaffen. U kent M.A.H. als talib uit de regio omdat hij een verwant is van uw vader, maar andere namen van commandanten of taliban kan u niet geven (gehoorverslag 22/6/2017, p. 15). Dit alles ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze problemen."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te herhalen dat hij over de criminele bendes geen details kan verschaffen, dat hij verduidelijkte dat de bendes zijn vader vroegen om enkele gevangenen vrij te krijgen en dat dit wellicht te maken heeft met het feit dat zijn vader voor een rechter werkte. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen kan echter bezwaarlijk een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen. Het feit dat de criminele bendes "een mogelijks verkeerde strategie" gebruikten door zijn vader aan te spreken hoewel hij slechts de chauffeur van een rechter was, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Deze vaststelling berust op verzoekers verklaringen en vormt dan ook geenszins slechts een subjectieve interpretatie van de *protection officer*.

2.3.2.9. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aantoonde dat het overlijden van zijn vader enige *nexus* vertoont met de aangehaalde problemen met de taliban en/of de criminele bendes, die bovendien reeds ongeloofwaardig werden bevonden, hetgeen des te meer klemde daar hij geen informatie kan verschaffen over de omstandigheden van de dood van zijn vader terwijl hij toch regelmatig contact heeft met zijn moeder, die bovendien niet zou willen vertellen waar in Kabul zij precies verblijft:

"Wat uw vaders overlijden betreft kan het volgende worden gezegd. U toonde niet aan dat uw vader omwille van zijn tewerkstelling als chauffeur werd gedood door de taliban of de criminelen van Paghman. Uw vader was reeds twee jaar gestopt met werken als chauffeur voor de rechtbank (gehoorverslag 25/10/2017, p. 8) en leefde een teruggetrokken leven in Kabul (gehoorverslag 25/10/2017, p. 7, 8). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat hij omwille van zijn tewerkstelling gedood zou zijn. Dit berust overigens louter op een vermoeden. U kan immers zelf ook niet zeggen wat er is gebeurd want u weet het niet (gehoorverslag 25/10/2017, p. 7). Uw moeder, met wie u uiteindelijk weer contact kreeg, zou u enkel verteld hebben dat uw vader werd vermoord, zonder meer. Het is merkwaardig dat u niet meer details kan geven over de dood van uw vader, wat te maken zou hebben met jullie eerdere problemen waardoor jullie allemaal samen het land ontvluchtten. U legde wel foto's neer van een overleden man die uw vader zou zijn. Uit de Facebookberichten die u hierover neerlegt valt niet af te leiden dat de persoon op de foto, van wie u zegt dat hij uw vader is, vermoord werd en zo ja, door wie. Deze foto's volstaan dan ook niet als bewijs van de moord op uw vader. U kan ook niet zeggen of er in de voorbije twee jaar na uw vertrek nog andere incidenten of problemen zijn voorgevallen met uw familie die door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan zouden zijn teruggestuurd (gehoorverslag 25/10/2017, p. 7). U heeft het niet gevraagd, wat toch opmerkelijk is gezien u intussen al regelmatig contact heeft gehad met uw moeder (CGVS 25/10/2017 p. 8). Ook van een minderjarige mag men verwachten dat hij meer interesse zou tonen in de eventuele verdere problemen die er geweest zijn voor uw familie, aangezien u omwille van die problemen bent moeten vluchten. Verder is het ook merkwaardig dat uw moeder niet wil vertellen waar ze verblijft in Kabul omdat ze vreest in gevaar te zijn (gehoorverslag 25/10/2017, . 8, 9). Dit alles komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede."

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij geen verdere details heeft inzake het overlijden van zijn vader, volhardt hij in het verband tussen het overlijden van zijn vader en de aangehaalde problemen maar kan hij dit niet als dusdanig bewijzen, doch is het volgens hem gelet op het voorgaande aannemelijk dat dit overlijden in verband moet worden gebracht met deze problemen. Tevens herhaalt hij dat zijn moeder vreest voor haar eigen leven maar geeft hij hierover geen bijkomende informatie. Aldus komt verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van hypothetische beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel een dienstige poging te ondernemen om de hiervoor geciteerde pertinente motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is niet ernstig en de hiervoor geciteerde motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

2.3.2.10. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de werkzaamheden van verzoekers vader als chauffeur voor een rechter op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker aan te tonen gelet op het lage profiel van zijn vader als chauffeur:

“Voor zover u bij een eventuele terugkeer problemen zou ondervinden omdat uw vader als chauffeur voor een rechter heeft gewerkt dient gezegd dat u voorheen nooit enig probleem ondervonden heeft. Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw vaders job als chauffeur van een rechter dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw vaders profiel als chauffeur is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot ‘high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials’ (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).”

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat het louter een familielid zijn van iemand die werkt voor een overheidsmedewerker, zoals in casu verzoekers vader als chauffeur werkzaam was voor een rechter, op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen; dergelijke vrees dient immers in concreto aannemelijk te worden gemaakt aangezien rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde problemen in concreto aannemelijk te maken.

2.3.2.11. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de (overige, nog niet aan bod gekomen) door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De documenten die u neerlegt over uw vader zijn werk tonen aan dat hij mogelijk heeft gewerkt als chauffeur maar tonen niet aan dat hij of u hierdoor problemen zouden hebben ondervonden. Overigens is het opmerkelijk dat u de documenten van uw vaders werk bijhield onderweg naar Europa maar niet uw eigen taskara die zich bij uw vader zou hebben bevonden. Het is niet duidelijk waarom uw vader niet alle documenten zelf bijhield dan. U legde een medisch attest voor dd. 21/06/2017 als bewijs van opgelopen verwondingen. Echter kan een medisch attest geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Het vormt dus geen sluitend bewijs van de door u aangehaalde feiten. Het tweede medisch attest dd. 21/06/2017 van uw psycholoog geeft louter een overzicht van de dagen waarop u deelnam aan een therapeutische sessie. Het derde attest dd. 10/02/2017 betreft een schrijven tussen twee artsen inzake uw medische klachten en concentratie- en geheugenproblemen. Hoewel men hierin kan lezen dat u regelmatig last heeft van concentratieproblemen toont dit document niet aan dat u niet in staat zou zijn geïnterviewd te worden door het CGVS in het kader van uw asielpprocedure, of dat deze concentratie- en geheugenproblemen dermate een invloed zouden hebben op uw afgelegde verklaringen. Het medisch attest dd. 24/10/2017 stelt slechts dat u tweemaal deelnam aan een groepssessie voor Afghaanse minderjarigen en dat persoonlijke psychologische opvolging werd voorgesteld maar nog geen aanvang heeft genomen. Het toont niet aan dat u niet in staat bent deel te nemen aan een gehoor op het CGVS. Tot slot is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde attest van verzoekers gedragstherapeut d.d. 19 februari 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 12) dient vastgesteld dat hieruit evenmin blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen.

Uit de vermelding “Op basis van de gesprekken met meneer, lijkt het erop dat hij lijdt aan een depressie en aan posttraumatische stressstoornis” blijkt dat geenszins een vaststaande diagnose voorligt doch dat de gedragstherapeut louter op basis van verzoekers verklaringen vermoedt dat er mogelijks sprake is van een depressie en PTSD. Dat een pauze en een glas water volstaan om verzoekers stress en frustratie bij zijn communicatie met anderen te verhelpen, relativeert bovendien de ernst van zijn voorgehouden communicatieproblemen. Uit de ter terechtzitting neergelegde brief van verzoekers begeleider bij het CLB d.d. 28 februari 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 12) kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen. Als dusdanig kunnen deze ter terechtzitting neergelegde stukken evenmin op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht werpen.

2.3.2.12. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.14. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “*INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018. Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Hij verwijst immers enkel naar zijn verweer dat hoger reeds aan bod kwam en dat geen betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER